

 HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

DIANE
GASTONOVÁ

Zachráněna kapitánem

DIANE GASTONOVÁ

ZACHRÁNĚNA
KAPITÁNEM

PŘEKLAD

HELENA VOLNÁ

Milá čtenářko,

*konečně tu máme květen! Měsíc zasvěcený lásce...
a kdo jiný by měl lásku opěvovat než já?*

Už tradičně pro Vás mám další dvě historické romance. Louise Allenovou Vám jistě nemusím představovat, její knížky dobře znáte. Již řadu let pro Vás píše poutavé, napínavé a zamilované příběhy. Tentokrát se s ní podívejte na hrad, na němž se žije jako ve středověku, a Smlouva s hraběnkou bude jistě zajímavá. Zaujal Vás minulý měsíc příběh lady Rebecky, která přežila ztroskotání lodi? Nebyla jediná! Její přítelkyně Claire byla Zachráněna kapitánem a Diane Gastonová Vás moc ráda seznámí s jejím osudem.

Přeji Vám krásné chvíle s romantickými hrdinkami, přestože příroda a sluníčko Vás již jistě lákají ven.

S láskou

Váš Harlequin

Diane Gastonová

**ZACHRÁNĚNA
KAPITÁNEM**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Shipwrecked with the Captain

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Helena Volná

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Diane Perkins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7564-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7565-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7566-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Červen 1816

Lucien Roper stál na palubě malé poštovní lodi a sledoval, jak dublinský přístav mizí v dálce. Vdechoval slaný vzduch, na tváři cítil svěží vítr. Hlasy námořníků, zabraných do práce, mu zněly v uších.

Premýšlel. S trochou štěstí bude za pár dní na palubě vlastní lodi se svojí starou posádkou. Vrátil se k životu, který mu přinesl nejen bohatství z podílu na kořisti, ale hlavně respekt a místo, kam patřil. Vděčil mu za mnohé.

Za sebou uslyšel ženský smích, který zněl tak vesele a šťastně a tolik se lišil od jeho vlastního neklidu, že se rychle otočil. Spatřil štíhlou postavu v šedivém plášti s kapucí, která ženě zakrývala obličej. Co ji asi tak potěšilo, pomyslel si v duchu.

Za svůj svobodný námořnický život platil vysokou daň. Nemohl se bez zábran dvořit mladé ženě se šťastným smíchem. Oženit se a svoji manželku opustit kvůli své milence, moři, to nehodlal. Sám byl svědkem, co se stalo, když se námořník oženil, ale většinu času trávil na lodi daleko od své manželky. Takový byl i příběh jeho vlastních rodičů. Od doby, kdy ho nepřítomnost jeho otce, důstojníka ve válečném námořnictvu, trápila, už však uplynula dlouhá řádka let. Sám Lucien sloužil na moři od svých

dvanácti a prožil tam více než dvacet let. Moře, to byl celý jeho svět. Na roky předtím mu zůstala jen mlhavá vzpomínka.

Toužil se vrátit zpět. Nyní, když válka skončila, byla jeho milovaná fregata *Foxfire* vyřazena z flotily jako nepotřebná. Admiralita mu sice slíbila novou loď, ale ve stejné situaci se ocitla celá řada dalších kapitánů, kteří se také ucházeli o svoji loď. Lucien byl však díky svým zásluhám na seznamu žadatelů mezi prvními. Počítal s tím, že s tímto čerstvým větrem v zádech by mohli doplout do Holyheadu zítra odpoledne a do Londýna by mohl dorazit už za pár dní.

Zvedl hlavu. Chvilí pozoroval oblohu a zamračil se. Bude to bouřlivá plavba. Možná až příliš bouřlivá. Nejspíš měli svůj odjezd z Dublinu o den odložit, ale čím dříve se dostane do Londýna, tím lépe.

Přesto však... Pomalu zamířil k místu, kde stál kapitán lodi.

„Žene se na nás pěkná bouřka,“ poznamenal Lucien.

Kapitán věděl, kdo Lucien je – vyznamenaný kapitán královského válečného loďstva, hrdina z Jaderského a Středozevního moře.

„Cože?“

Kapitán se zatvářil překvapeně, že ho Lucien sám oslovil. „Aha. Pěkná bouřka,“ zahučel. „No, jo. Musíme jí proplout.“

Lucien proplul celou řadou bouří. Zvládne i tuto. Ačkoli by dal přednost tomu, kdyby kapitán méně bloumal duchem jinde a více si všímal počasí a toho, co se děje na palubě. Třeba mladé ženy v šedém plášti s kapucí, která vylekaně uskočila před sprškou vodní tříště a trochu se zapotácela.

„Nebylo by snad rozumné nařídít cestujícím, aby zůstali v podpalubí?“ zeptal se Lucien kapitána tónem připomínajícím spíš žádost než otázku.

„Hmm. Cože?“ Kapitán zjevně moc bystrosti nepobral.

Soustřed se přece, chlape.

„Cestující!“ vyštěkl Lucien a ukázal na mladou ženu. „Měli by zůstat v podpalubí.“

„Co?“ Kapitán pozvedl obočí. „No, jo. Zrovna jsem se chystal vydat rozkaz.“

Zavolal jednoho ze svých mužů. „Vyříd cestujícím, ať se drží dole.“

Lucien ohromeně zavrtěl hlavou a zamířil pryč. Přešel palubu a ze zvyku pozoroval lodníky, jak se připravují na bouři. Přejel pohledem plachty i lanoví. Všechno se zdálo v pořádku a na svém místě. Vše, jak má být. Vrhł pohled na kapitána, který měl ruce složené na bříše a tvářil se, jako by počítal knoflíky na své uniformě.

Lucien si znechuceně povzdechl. Radši sám sejde do své kajuty, jinak by začal štekát rozkazy. Vydal se k palubním schůdkům a otevřel poklop. U paty schodiště stály dvě ženy, obě oblečené do šedých plášťů. Která z nich se tak vesele a podmanivě smála? Do tváře jedné z nich neviděl, ale ta druhá byla krásavice. Draze oblečená krásavice. Zjevně je vyrušil. Ustoupily stranou, aby mohl projít. Kývl na pozdrav a přešel kolem nich, ale pak se obrátil.

„Dámy, měly byste pro jistotu zůstat ve svých kajutách. Moře je hodně neklidné. Ale nebojte se. Někdo z posádky vám přinese jídlo.“

Alespoň v to doufal, pokud ovšem kapitána napadne to nařídit. Šel dál ke své kajutě.

Claire Tilsonová rychle otočila hlavu, když ten vysoký, tmavovlasý džentlmen se širokými rameny otevřel poklop a začal scházet po schodech. Srdce jí prudce bušilo a byla rozrušená – z tohoto setkání, z této dámy. Už to samo o sobě stačilo. Toho muže

však už zahlédla na palubě a byl ještě pohlednější, než jak předpokládala, s výrazným obočím a světle hnědýma, bystrými očima a ostrážitým pohledem.

Co se to s ní dělo? Proč si nějakého muže vůbec všímala? Vždyť právě kvůli jednomu musela narychlo opustit dům na venkově, kde jako guvernantka měla na starosti tři rozkošné dívenky, protože se jí jejich otec pokoušel svádět – a to skoro přímo pod nosem svojí milé manželky. Přísahal jí nehynoucí lásku. Jako by mohla důvěřovat muži, který tak bezostyšně obelhává svoji ženu!

Claire se otrásla, jako by chtěla tyto vzpomínky zahnat. Neměla by se rozptylovat úvahami o minulosti. Raději by si měla promluvit s dámou, která stála vedle ní, s dámou, která jí byla tak podobná, jako by jí z oka vypadla. Tytéž hnědé vlasy. Stejně oříškové hnědé oči. Stejný obličej. Co asi řeknete cizí ženě, která vypadá jako vaše dvojče? Dáma se jí právě představila jako lady Rebeka Pierceová.

Claire počkala, až ten hezký džentlmen zmizí ve své kajutě na konci chodbičky, ale váhala, zda od ní není příliš troufalé žádat od neznámé vysvětlení. Místo toho tedy řekla: „Myslím, že bychom měly toho pána poslechnout.“

Přistoupila k nejbližším dveřím a otevřela je. „Moje kajuta je tady,“ dodala, ačkoli místo toho chtěla vyhrknout: *Počkejte. Mluvte se mnou. Proč vypadáte jako já? Odkud jste? Jste snad moje příbuzná?*

Claire by byla štěstím bez sebe, kdyby měla nějaké příbuzné, kteří by se k ní hlásili. Na dámu by však raději neměla dotírat. Překročila práh své kajuty. Lady Rebeka ji zavolala zpět.

„Ráda bych si s vámi promluvila. Cítím se dost osaměle. Mojí komorné není dobře, sužuje ji mořská nemoc a zůstává ve své kajutě.“

Claire na ni pohlédla. „Mně plavba po moři nikdy nevadila. Nejspíš jsem v tom směru dost odolná. Ráda bych vás pozvala dál, ale v mojí kajutě je hrozně málo místa.“

„Tak pojďme ke mně,“ navrhla lady. „Tam budeme mít víc pohodlí.“

Claire ji následovala do její prostornější kajuty s širším lůžkem, stolem a dvěma židlemi. Malým kulatým okénkem bylo vidět na moře. Ten džentlmen měl pravdu. Hladina byla rozbouřená a vysoké zpěněné vlny se valily na loď jedna za druhou.

Lady Rebeka pokynula Claire, aby se posadila ke stolu a sama si sedla naproti ní. Pak se zeptala: „Kam máte namířeno, slečno Tilsonová?“

Claire napadlo, že jí spíš měla položit otázku, která ji samotnou páčila na jazyku. *Proč vypadáme jedna jako druhá?*

„K jedné rodině do Jezerní oblasti,“ odpověděla. „Vlastně to není úplná rodina. Jsou to dvě děvčátka, jejichž rodiče nešťastnou náhodou zahynuli. Teď se o ně stará jejich strýc, nový vikomt Brookmore.“

„To je moc smutné,“ podotkla lady Rebeka a ztvářila se soucitně.

Ano. Dívky zůstaly samy a na celém světě už neměly nikoho. Claire věděla, jaký je to pocit. Nechtěla se však utápět v pochmurných úvahách, když teď měla naději, že se její životlepší.

„A vy, lady Rebeko? Kam míříte vy?“

„Do Londýna,“ odpověděla lady Rebeka.

„Londýn!“

Claire se zasněně usmála. Město plné obchodů, paláců, divadel a honosných rezidencí na malebných náměstích. Tower. Westminster Abbey. Hyde Park.

„To je vzrušující,“ řekla nahlas. „Jednou jsem Londýn navštívila. Připadalo mi to tam tak... plné života.“

„Plné života. Hmm. To rozhodně.“ Lady Rebeka, která jako by jí z oka vypadla, se zatvářila opovržlivě.

Claire na ni zírala. „Vypadáte, že se vám tam moc nechce.“

Lady Rebeka jí pohlédla do očí. „Máte pravdu. Nechce. Cestuji tam proto, abych se vdala.“

Claire pozvedla obočí. „Vdala?“

Lady Rebeka netrpělivě mávla rukou. „Je to jen dohodnutý sňatek. Nápad mého bratra.“

Existovaly horší věci než dohodnutý sňatek.

„A vy si toho muže nechcete vzít?“

„Vůbec ne.“ Lady Rebeka se narovнала a řekla: „Mohly bychom změnit téma?“

Claire zamrkala. Uvědomila si, že se zapomněla a mluvila tak, jako by si byla s lady Rebekou rovna.

„Promiňte. Nechtěla jsem vyzvídat.“

Lady Rebeka pokrčila lhostejně rameny.

„Později vám to možná povím.“ Naklonila se ke Claire. „Ale teď mám spoustu otázek. Proč jsme si tak podobné? Jak je to možné? Jsme nějak spřízněné?“

Na totéž se chtěla zeptat i Claire.

Probíraly možné rodinné vazby, ale nepřišly na nic, co by je spojovalo. Bylo by však více než překvapivé, kdyby byly příbuzné. Lady Rebeka byla dcera anglického šlechtice, který měl své panství v Irsku, Claire byla dcera anglického vikáře, který sotva kdy vytáhl paty ze své farnosti. Obě se však vzdělávaly v anglických internátních školách, i když lady Rebeka chodila do modernější školy v Readingu, zatímco škola v Bristolu, kterou navštěvovala Claire, byla určena dívkám jako ona, které se v životě musely spolehnout samy na sebe. Právě prostřednictvím své školy získala Claire místo vychovatelky v Irsku.

Lady Rebeka si s podrážděným výrazem povzdechla.

„Nejsme vysvětlení o nic blíž. Příbuzné sice nejsme...“

„Ale jsme si k nerozeznání podobné,“ doplnila Claire. „Nečekaná náhoda?“

Lady Rebeka vstala a postavila se s Claire před zrcadlo.

„Ale úplně stejně nevypadáme.“ Claire se skoro ulevilo, když si všimla drobných rozdílů. „Podívejte se.“

Claire neměla přední dva zuby tak výrazné jako lady Rebeka a také postrádala její krásně klenuté obočí. I oči měla blíž k sobě, ale to byly tak nepatrné rozdíly, že si jich sotva kdo mohl všimnout.

„Nikdo by nás od sebe nerozeznal, pokud bychom nestály přímo vedle sebe,“ připustila.

„Lišíme se v oblečení, to je jisté,“ podotkla lady Rebeka a podívala se na Claire. „Kdybyste měla na sobě moje šaty, vsadím se, že by si vás každý spletl se mnou.“

Vlněný cestovní kostým zdobený sametovými stužkami i šedý plášť Claire nesmírně obdivovala.

„Neumím si představit, že bych mohla nosit tak krásné šaty jako vy.“ Povzdechla si.

„Tak to musíte zkusit,“ řekla lady Rebeka a oči, tvarem i barvou stejné, jaké měla Claire, jí zajiskřily. „Pojďme si vyměnit šaty a během plavby se budeme vydávat jedna za druhou. Bude to velická zábava. Uvidíme, zda si té záměny někdo všimne.“

Claire se zděsila. „Ale vaše šaty jsou pro mě příliš vznešené. Ty moje jsou laciné a úplně obyčejné.“

„Přesně.“ Lady Rebeka si překřížila paže na prsou. „Ale já si myslím, že lidé věnují mnohem větší pozornost vašemu zevnějšku než dalším stránkám vaší osobnosti. Možná dokonce větší než vaší povaze. V každém případě jsem však přesvědčená, že na prostém oblečení není nic špatného.“

Claiřiny šaty byly doopravdy prosté, ušité z obyčejného hnědého popelínu.

Claire se opatrně dotkla kvalitní vlněné látky Rebečina cestovního kostýmu. „Musím se přiznat, že bych si moc přála mít na sobě takové šaty.“

„A to také budete!“ Lady Rebeka se otočila ke Claire zády. „Prosím, pomozte mi s knoflíčky.“

Rychle se obě převlékly.

„Upravte mi vlasy tak, jak je sama nosíte,“ vybídla lady Rebeka Claire. Claire poslechla a vyčesala jí vlasy do jednoduchého uzlu v týle, přičemž litovala, že lady Rebeka bude vypadat stejně všedně jako ona sama.

„A teď učešu já vás,“ nabídla se lady Rebeka. Vy-táhla Claire z vlasů všechny vlásenky, rozpustila jí vlasy, vyčesala je do vysokého drdolu a s pomocí pomády jí nakroutila volné pramínky vlasů do lokýnek, které jí rámovaly obličej podél tváří.

Claire a její dvojnice na sebe zíraly do zrcadla a ve-sele se smály. Jejich záměna byla dokonalá.

Za dveřmi se ozvalo zaklepání.

„Odpovězte místo mě, Claire,“ šeptala lady Rebe-ka.

Měla snad Claire předstírat, že je lady?

„To bych nemohla,“ namítla. Lady Rebeka ji však jemně postrčila ke dveřím.

„Ale jistěže mohla!“

Claire se narovнала a lady Rebeka se posadila ke stolu. Claire se zhluboka nadechla a otevřela dveře. Za nimi stál jeden z námořníků, který se s podnosem v ruce zoufale snažil udržet rovnováhu, neboť loď se ve vlnobití kymácela čím dál více.

„Trocha občerstvení, mylady.“

Vážně si Claire spletl s lady Rebekou! A Claire měla náhle pocit, že v těch krásných šatech se v lady Rebeku skutečně proměnila.

„Děkuji vám.“

Claire ukázala na lady Rebeku a řekla: „Slečna Tilsonová mi dnes dělá společnost. Mohl byste přinést jídlo i pro ni?“

„Jistě, madam.“

Otočil se a za chvíli se vrátil s dalšími dvěma podnosy.

„A vaše služka, mylady?“

Claire střelila po lady Rebece pohledem, aby jí pomohla, ale ta seděla s odvrácenou hlavou a mlčela.

„Moje... moje komorná odpočívá, není jí dobře,“ vypravila ze sebe Claire nakonec. „Možná byste mohl ten podnos nechat tady, my se o ni pak postaráme.“

Námořník se jí lehce uklonil.

„Tak dobře, slečno.“

Postavil oba podnosy na stůl.

Když za ním zapadly dveře, Claire si položila ruku na hrud', aby uklidnila srdce, které jí splašeně tlouklo.

„Bála jsem se, že si všimne naší podoby,“ řekla lady Rebeka. „Musel mě vidět, když pokládal jídlo na stůl.“

Námořník však lady Rebece v Claiřiných obnošených šatech nevěnoval o nic více pozornosti než posádka či onen pohledný džentlmen v chodbičce. A Claire znala důvod.

„Obyčejná guvernantka nestojí nikomu ani za pohled, lady Rebeko.“

Přisedla si k ní ke stolu a pak si povídaly a dělily se o chléb, sýr a pivo, které jim lodník donesl. Claire se ve společnosti lady Rebeky konečně uvolnila. Zapomněla na jejich rozdílné postavení a cítila se příjemně, jako by obě byly sestry. Lady Rebeka měla zjevně stejný dojem.

„Myslím, že bychom si měly začít říkat křestními

jmény,“ navrhla. „Zdá se mi pošetilé chovat se formálně ke svému druhému já.“

Claire to potěšilo a polichotilo.

„Jestli si to přejete, lady... Rebeko. Pak mi, prosím, říkejte Claire.“

„Claire!“

Rebeka se zakřenila.

Claire si dodala odvahy a zeptala se: „Možná byste mi teď mohla prozradit, proč se nechcete vdát?“

Po manželství přece touží každá žena. Anebo ne?

„Když už nejsme tak formální,“ dodala.

Lady Rebeka – tedy jen Rebeka – zvažněla.

„Sňatkem se žena vzdá úplně všeho,“ řekla po chvíli. „Veškerého bohatství či majetku, který má. Veškerého práva rozhodovat sama o sobě, o tom, co by si přála dělat.“ Pevně sevřela rty a vysunula bradu.

„A já, pokud se mám všeho vzdát, hodlám to udělat jen kvůli muži, který mě bude milovat a vážit si mě a nebude mě v ničem omezovat.“

To byly sice ušlechtilé postoje, jenže život člověku málokdy splnil jeho nejtoužebnější přání.

„A co váš nastávající?“

Rebeka se ušklíbla.

„Setkala jsem se s ním jen jednou. Chtěl se pouze ujistit, zda mu budu schopna dát dědice.“

„Ale je pochopitelné, že muž touží mít dědice,“ namítla Claire. „Zvlášť když má titul a majetek.“

Rebeka kývla a fukala prstem na svůj cínový korbel s pivem.

„A je ten pán dost bohatý na to, aby vás mohl náležitě zaopatřit?“ zeptala se Claire.

„Údajně je dost zámožný. Musí být, když se chce oženit se mnou, i když mám místo věna pouhou almužnu.“

Na chudinku bez věna však lady Rebeka rozhodně nevypadala.

„Povíte mi, kdo ten džentlmen je?“

Rebeka pokrčila rameny.

„Je to lord Stonecroft.“

To jméno Claire pochopitelně nic neříkalo.

„Celým jménem baron Stonecroft Gillford,“ dodala Rebeka s výrazem, jako by si kousla do kyselého jablka.

„Ach tak.“ Teď už Claire chápala. „Doufala jste, že bude mít vznešenější titul než baron. Chci říct, že sama jste dcera hraběte, jak jste mi svěřila.“

Rebeka se ušklíbla. „Na tom mi pranic nezáleží.“

Tak o co tedy šlo?

„Zdá se vám, že to není laskavý člověk? To vám na něm vadí?“ naléhala Claire.

Rebeka si povzddechla. „Vlastně ani nevím, co přesně mi na něm vadí. Prostě se za něho nechci provdat.“

„Odmítáte ho.“

Tato dáma byla nepochybně vybíravá.

„Můj bratr – tedy můj nevlastní bratr – mi tvrdí, že ho stojím moc peněz, a nehodlá čekat, až si konečně najdu manžela, který by mi vyhovoval. Zatím jsem totiž odmítla všechny uchazeče, které mi navrhl, a tak si tentokrát nebral servítky. Jestli se neprovdám za lorda Stonecrofta, nedostanu od něj už ani penny.“ Tváře jí zrudly. „A já nepochybuji, že to myslí vážně.“

Claire moc dobře chápala, co to znamená nemít na vybranou. S lady Rebekou hluboce soucítila.

„To je smutné. Člověk by si myslel, že bratr bude mít větší pochopení. Rodina by ho měla mít, že ano?“

Rebeka se na ni zvědavě podívala. „Máte bratra nebo sestru? Nějakou rodinu?“

Claire se sevřelo hrdlo pohnutím. „Já na světě nemám živou duši. Jen velmi vzdálené příbuzné, kteří se o mě nezajímají.“

„Moji rodiče zemřeli,“ řekla Rebeka sklesle.

„A můj bratr je pro mě beztak mrtvý. Prohlásil, že mě nechce v životě vidět. Nikdy. I kdyby někdy navštívil Anglii. A myslel to smrtelně vážně.“

Další věc, v níž si byly obě dívky podobné. Obě byly samy. Obě ztratily rodiče. Lady Rebeka Claire svěřila, že její otec zemřel před dvěma roky a její matka před deseti. Rebeka znala alespoň svoji matku. Clairina matka zemřela při porodu a její otec zesnul před pěti roky. Ale Rebeka měla naději, kterou Claire pravděpodobně nikdy nedostane. Naději, že se dobře vdá.

„Podle mého máte štěstí, že se můžete vdát, lady Rebeko – tedy Rebeko,“ prohlásila. „Nemýlím-li se, nemáte moc peněz ani žádný majetek. Sňatkem tedy můžete jedině získat. Zajistíte si jím vlastní domov. Vlastní děti. Pohodlí a bezpečí. A k tomu i postavení a vážené místo ve společnosti.“

Claire to vše připadalo jako nádherné možnosti. Toužila mít muže, který by ji miloval – tedy toho pravého muže, kterého by mohla také milovat. Dokonce ji napadlo, že by se jí líbily i požitky manželského lože, protože někdy, když zahlédla nějakého hezkého mladíka – jako třeba toho, kterého viděla v chodbičce lodi – ji napadlo, jaké by to bylo, kdyby ji políbil nebo sevřel v náruči. Vycítili snad muži, co si představuje? Zdálo se, že přitahuje jen ty nevhodné. Oč snadnější by bylo být vdaná! Být v bezpečí. Už otevírala ústa, aby to lady Rebece vysvětlila, ale její sklíčený výraz jí v tom zabránil. Claire ji chtěla utěšit. „Snad to nebude tak strašné stát se lady Stonecroftovou.“

Rebeka se na ni zdvořile usmála. „Snad ne.“

Claire raději změnila téma, aby neuvedla lady Rebeku do ještě větších rozpaků. Začaly si vyprávět o svých zájmech. O knihách, které četly. Jaké hry viděly v divadle. Jakou hudbu rády poslouchaly. Čas od času lady Rebeka přiměla Claire, aby se vydávala za

ni a zkoušela, zda si její služka Nolan všimne záměny. Nolan pokaždé považovala Claire za Rebeku.

Povídaly si, dokud noc nezahalila rozbouřené moře do tmy.

Pro Claire to byly překrásné chvíle. Už dlouho neměla takovou přítelkyni. Ale pomalu se jim oběma začaly klížit oči a Claire čím dál častěji potlačovala zívání. Cítila se provinile, že se zdržela tak dlouho, a tak konečně vstala.

„Měla bych se vrátit do své kajuty. Pomůžu vám se svlékáním, když vy mi na oplátku pomůžete odložit tyto krásné šaty.“

Rebeka vstala a obrátila se, aby jí Claire mohla rozepnout háčky na zádech. Rebeka se k ní pak otočila.

„Pojďme zjistit, kam až můžeme s naší šarádou zajít. Dnes v noci si vyměníme místa. A vy budete spát v mé noční košili tady, v této kajutě. A já budu vy.“

Claire zbledla.

„Nemohu dovolit, abyste se tísnila v tak maličkém prostoru, který mi přidělili.“

„A proč ne?“ Rebeka se zatvářila vzdorně. „Pro mě to bude dobrodružství. A vy si užijete trochu pohodlí v mojí kajutě. Až se ráno objeví Nolan, uvidíme, jestli bude pořád věřit, že jsem to já.“

Podala Claire svoji noční košili z jemného mušlínu. „Tady.“

Claire prsty zkoušela hebkost látky a neodolala pokušení.

„Tak dobře. Když si to přejete.“

„Ano, přejí si to,“ trvala na svém Rebeka a pomohla Claire se svléct. „Moc si to přejí.“

Do rána se počasí zhoršilo ještě víc a loď se kymácela ve vlnách zběsileji než večer. Claire probudilo Rebečino klepání na dveře. Vstala a jen s obtížemi dovrávorala ke dveřím, aby otevřela a pozdravila

svoji novou přítelkyni. V nočních úborech a s rozpuštěnými vlasy byly k nerozeznání.

„Zašla jsem za Nolan,“ řekla Rebeka. „Je na tom dnes ještě hůř. Také jsem potkala lodníka, který nám přinesl jídlo. Řekl mi, že musíme zase zůstat v podpalubí.“ Zvedla ruku. „Pomohu vám s oblékáním,“ nabídla se.

Ukázalo se však, že to nebude tak snadné. Dívky se jen s obtížemi udržely na nohou a voda na mytí ze džbánu skončila na podlaze. Podařilo se jim ale nasoukat se do spodniček a navléct si korzety. Když se Claire natahovala pro své šaty, Rebeka ji zarazila.

„Pojďme pokračovat v naší hře. Včera to byla taková zábava!“

Claire se nenechala dlouho přemlouvat. Těšilo ji mít na sobě Rebečiny krásné šaty a vlasy mít natočené do loken.

Jak se však den vlekl, radost z jejich záměny se vytrácela. Bylo jasné, že loď se jen těžce probíjí vzdutým mořem vpřed, a když se objevil námořník, který jim přinesl jídlo a pití, ve tváři se mu zračily obavy.

„Žene se na nás zlá bouřka,“ oznámil jim sevřeným hlasem.

Lucien strávil většinu dne na palubě, ačkoli nemohl nijak ovlivnit to, jak nerozhodně a roztržitě si počínal kapitán lodi. K čertu s disciplínou a úctou k nadřízenému, pomyslel si, protože mu bylo jasné, že loď se může každým okamžikem potopit. Chvilé, kdy se tomu dalo zabránit, už bohužel pominula. Přiskočil ke kapitánovi.

„Nařidte všem, že musí ihned opustit loď!“ křičel. „Spusťte čluny a dostaňte do nich ty cestující, dokud je ještě čas.“

Země už nebyla daleko a čluny by snad dokázaly doplout ke břehu.

„Ano, ano,“ přikyvoval kapitán. Obličej mu zesinal. Náhle sevřel Lucienovi paži, tvář mu zkřivila vlna bolesti a pak se zhroutil na palubu.

„Zatraceně!“ zařval Lucien a popadl jednoho z námořníků, aby pomohl kapitánovi, a druhému nařídil, aby všichni okamžitě opustili loď. Pak se rozběhl ke kajutám, aby zachránil cestující. Vtom se však ozvalo hlasité a zlověstné prásknutí a Lucien sledoval, jak do hlavního stěžně uhodil blesk. Stěžen se rozlomil vedví a zřítíl se na palubu.

Čas se krátil. Lucien sklouzl po schodech do podpalubí a vpadl do první z kajut.

Našel v ní onu krásnou dámu a její společnici. Už věděl, že dáma je lady Rebeka Pierceová, sestra hraběte z Keneagle. To bylo pro něho velké překvapení. Ta druhá žena byla guvernantka.

„Rychle nahoru,“ zavelel nesmlouvavě. „Musíme okamžitě opustit loď. Všechno tady nechte!“

Lady Rebeka vyskočila, ale její společnice ho neposlechla a z cestovní brašny vytáhla hedvábnou taštičku. Do tváře jí stále neviděl.

„Pojďte!“ nařídil oběma ženám.

U schodů podala guvernantka lady Rebece taštičku.

„Tady. Vezměte si ji,“ řekla a vtiskla jí ji do ruky. „Hned budu u vás. Jen co pomůžu Nolan.“

„Slečno!“ vykřikl Lucien. „Musíme jít!“

„Přijdu hned,“ zavolala guvernantka přes rameno.

„Kčertu!“ ulevil si Lucien a strkal lady Rebece před sebou do schodů. Když se ocitli na palubě, strnul.

Na palubě panoval naprostý chaos, všude se povalovala lana, stržené plachty a kusy dřeva. Uprostřed té zkázy ležely trosky stěžně, připomínajícího padlého vojáka.

„Ke člunům!“ zařval Lucien a stiskl lady Rebece

ZACHRÁNĚNA KAPITÁNEM

paži. Táhl ji za sebou k zábradlí, ale když už bylo takřka na dosah, loď se začala potápět.

A pak se k nim přiřítla vlna vysoká jako hora.

Bůh nám pomoz, pomyslel si Lucien a sevřel dívku v náruči. Vlna se přes ně převalila a smetla je do běsnícího moře.

DRUHÁ KAPITOLA

Lucien ji pevně držel, když je zpěněná a rozbouřená voda stáhla do hlubin spolu se zbytky roztříštěného stěžně, sudy a dalšími troskami. Hlavou mu blesklo, že by v tom byl čert, aby se utopil zrovna při obyčejné plavbě přes Irské moře, když za dvacet let na moři zažil všelijaké počasí a prošel nesčetnými bitvami.

Narazil do nich velký kus dřeva a udeřil dívku do hlavy. Omdlela, ale Lucien ji nepustil. S rozbouřeným živlem nebojoval, ale nechal jejich osud na jeho vůli. Klesali hlouběji a hlouběji, ale Lucien věděl, že s trochou štěstí je moře opět propustí a vynoří se. V plicích ho bodalo, ale přinutil se čekat a doufal, že se dívka nenalokala mořské vody příliš. Po chvíli, která se však zdála věčností, je moře uvolnilo ze svého sevření. Stačilo jen několikrát kopnout a vynořili se na hladinu. Lucien se několikrát zhluboka nadechl, ale lady Rebeka byla stále v mdlobách. Bylo snad pro ni až příliš pozdě?

Lucien se vši silou bránil panice. Věděl, že jejich životy závisí na tom, zda si zachová chladnou hlavu. Kousek od nich plaval kus zlomeného stěžně. Lucien ho popadl a přivázal k němu bezvládnou lady Rebeku, přičemž se snažil, aby měla hlavu co nejvíce nad hladinou. Rozhlížel se, zda mezi troskami nenajde něco užitečného. Malý sud, velký kus plachty, víc

provazů. Zahlédl dřevěný palubní poklop, dost velký pro ně oba. Spoléhal na to, že s trochou štěstí bude lady Rebeka přivázaná ke stěžni v bezpečí, a začal plavat k poklopu. Podařilo se mu ho chytit a odtáhnout a pak na něj s nemalým úsilím přesunul lady Rebeku, která se stále ještě neprobrala z mdlob. Nakonec se na něj vyšplhal sám.

Bouře přešla a moře se pomalu uklidnilo, ale proudy je odnášely dál od pevniny. Z pobřeží byl viditelný už jen tenký proužek na obzoru.

Lucien je oba zabalil do kusu plachty a dívku pevně svíral v náruči, aby ji co nejvíc zahřál. Odhadoval, že ve vodě stráví celou noc. Pochyboval, že by je někdo hledal. Možná však poblíž popluje nějaká loď, která je najde.

Díval se dlouze na dívku, která se stále neprobrala z bezvědomí, ale dýchala pravidelně a klidně. Měla opravdu krásný obličej s jemnými rysy. Jaká ironie osudu, pomyslel si, že ze všech lidí na světě zachraňuje právě dceru hraběte Keneaglea, muže, který podvedl rodinu jeho matky, připravil ji o majetek a uvrhl ji do chudoby. Změnil jim život. Především jeho matce. A co se stalo s guvernankou, napadlo ho. Přežila? Doufal, že ano.

Ráno je uvítalo jasné modré nebe. Lucien byl celý ztuhlý a paže ho bolely, jak celou noc objímal lady Rebeku. Někdy se mu snažila vymanit, ale nikdy nenabyla plné vědomí. Noc byla nebezpečně chladná, brzy je však mělo zahřát slunce, které se později mělo proměnit ve smrtelného nepřítele. Naštěstí měli kus plachty, která jim mohla poskytnout kýžený stín.

Nyní se zdálo, že lady Rebeka spí. Když ji potkal v chodbičce lodi, neparáděnou v nádherném cestovním kostýmu, byla velice krásná, ale teď, se zplihlými loknami a zranitelným výrazem v pobledlém obličej, se mu líbila mnohem víc. Byla to ona dáma, která

se tak šťastně smála? Stejně tak to mohla být guvernantka, kterou s ní viděl. Upřímně doufal, že se zachránila. Nemohl se postarat o obě.

Odvrátil pohled. Dámy ze vznešené společnosti ho nikdy nepřitahovaly, navíc jich v životě potkal jen pár. Zdály se mu povrchní a hloupé, příliš dychtivé se zalíbit a příliš lhostejné k tomu, jak žije zbytek světa. Zažil nouzi a nemohl zapomenout na to, jak těžký může být obyčejný život. Jako chlapec mnohokrát vyslechl příběh o tom, jak hrabě Keneagle v Irsku ožebračil matčinu rodinu. Jak jeho matka přišla o možnost provdat se za šlechtice s titulem. Jak si místo toho musela vzít pouhého kapitána válečného loďstva. Ačkoli otec nakonec dosáhl povýšení a o rodinu se dobře staral, většinu roku trávil na moři a matka pak dávala přednost místnímu vikomtovi.

Lucien vyrůstal s pocitem, že za své irské příbuzné z matčiny strany nese odpovědnost. To byl ostatně i důvod, proč plul do Irska. Chtěl pomoci svým živořícím strýcům. Mohl si to dovolit, protože se mu podařilo ušetřit skoro všechny prostředky z podílů na kořisti za celých uplynulých dvacet let. Naštěstí je měl bezpečně uložené v bance Coutts v Londýně, takže neskončily na dně Irského moře. Jako on a lady Rebecca, pokud by si je moře vzalo. Oči se mu klížily a kolébání jejich provizorního voru ho uspávalo.

„Ne!“ Lady Rebeka ho od sebe divoce odstrkovala. „Ne!“ křičela ochraptěle.

Lucien se rychle probral z dřímoty a pevně ji sevřel v pažích. „Jen klid,“ přikázal jí. „Nehýbejte se!“

Otevřela své krásné oči. „Cože? Kde to jsem?“

„Jste v bezpečí, mylady,“ ujistil ji. „Ale jsme na otevřeném moři.“

„Na moři?“ vykřikla nevěřicně a opět se mu pokoušela vytrhnout.

„Ne! Nechte mě! Pusťte mě!“

„To nemůžu. Alespoň dokud se neuklidníte.“

Přiměl se, aby mluvil tiše a nevzrušeně. „Pokud zůstanete v klidu, nic vám nehrozí.“

Vlny je houpaly nahoru a dolů a kus plachty, pod níž se schovávali, se shrnul. Oslnilo je prudké sluneční světlo. Lady Rebeka se zoufale rozhlížela kolem sebe a hlas jí rozčilením přeskakoval.

„Ale ne! Proč tady jsem?“

„Nevzpomínáte si?“ ptal se Lucien. „Pluli jsme na poštovní lodi z Dublinu do Holyheadu. Zastihla nás prudká bouře a...“

Zvedla ruku a dotkla se své hlavy.

„Plula jsem na lodi? A kde je ta loď teď?“

Lucien jí nechtěl říct, že jejich loď se potopila, její trosky se pravděpodobně roztrhly o pobřežní skály a většina posádky i cestujících nejspíš zahynula.

„Spláchla nás velká vlna.“

„Ale někdo nás najde, že?“ zeptala se. „Někdo nás přece bude hledat?“

Spíš všichni usoudí, že se utopili.

„Po Irském moři pluje spousta lodí. Máme velkou naději, že nás nějaká z nich zachrání.“

Naděje byla si tak velká, jako když hledáte jehlu v kupce sena.

Lady Rebeka se zadívala na obzor, jako kdyby očekávala, že se tam jako mávnutím kouzelného proutku objeví nějaká záchranná loď.

„Nepamatuji si, že bych byla na nějaké lodi,“ prohlásila vyčítavým tónem.

To bylo pro ni možná požehnání.

„Nejlepší je si to nepamátovat.“

Podívala se na něj a očích měla čirý děs.

„Vy jste mě nepochopil. Nejenom že si nevzpomínám na loď. Já si nevzpomínám vůbec na nic!“

„Uhodila jste se do hlavy. A někdy se stane, že pak má člověk s pamětí potíže.“

Anebo to bylo tím zraněním, bouří, ztroskotáním. Mnohokrát slyšel příběhy vojáků, kteří si po bitvě nedokázali vzpomenout, kdo jsou. Nikdo z mužů na jeho lodi však nikdy ničím podobným netrpěl, a to prožili celou řadu dramatických situací.

„Zkuste se tím netrápit, mylady,“ uklidňoval ji.

Pohlédla na něj. „Proč mi pořád říkáte mylady?“ otázala se.

„Dozvěděl jsem se, že jste lady Rebeka Pierceová. Nebo snad ne?“

„Lady Rebeka Pierceová,“ opakovala po něm tiše. Pak hlasitě zvolala: „To mám být já?“

Lucien se na ni pozorně zadíval. Zdálo se mu, že svůj údiv a zděšení nepředstírá.

„Vy si nepamatujete, jak se jmenujete?“

„Já si nevzpomínám na nic, kolikrát vám to mám opakovat!“ křičela a rozplakala se. „Ani na své jméno, ani na to, proč jsem zde. Proč jsem byla na té lodi. Proč jste tady vy.“

V tu chvíli na ničem z toho nezáleželo. Bojovali se živly. Pokud vítr opět zesílí a moře se rozbouří, vlny je snadno smetou z jejich voru. Jestli se jim nepodaří schovat se pod kus plachty, slunce jim spálí kůži. A pokud přečkají tento den, přežijí i další chladnou noc? Neměli jídlo, ani vodu. Jak dlouho bez ní vydrží?

Nic z toho jí však Lucien neřekl, jen ji ještě pevněji objal kolem ramen.

Po delší chvíli se ho zeptala: „Znám vás?“

„Setkali jsme jen krátce na lodi. Jsem kapitán Lucien Roper. Není důvod, proč byste mě měla znát.“

Snad až na to, že váš otec zruinoval rodinu mojí matky, dodal Lucien v duchu. Ale čemu by pomohlo, kdyby jí to řekl?

„Cestuji do Londýna.“ A přežijí-li, snad tam i dorazí.